

Jeg vil fortelle en myte, om den grenseløse fuglen Laluna. Hun som ikke kunne være bare én art, men skapte seg om, fordi grensene i henne var utvisket. Det er en myte bak illusjonene, fordi det er sjelefuglen som forteller meg dette. Sent i denne natten.

Laluna ble klekket fra et egg, langt ute ved havet. Fjærene var pjuskete, og hun lignet ingen av de andre som levde i den verden. Derfor fikk hun evnen til å reise mellom verdener. Der kunne hun finne kjærligheten. Hun kunne skape seg om til en ørn og fly høyere enn alle. Til en stork som fikk budskap fra Det Hellige. Til en svane, vakrere enn det vakreste. Alt var mulig, fordi det fantes ingen grenser.

Slik kunne hun leve helt til de andre så det, og gav henne valget om å være bare denne ene. Med den virkelige verden, ble hun fuglen med de pjuskete fjærene igjen. Derfor søkte hun ut av leia som fugler av hennes slag pleide å fly, og dro ut i verdenene.

Laluna fløy høyere enn alle, falt hardere enn alle. Men en brukket vinge, kunne repareres mellom verdenene. Hun traff mange vakre fugler på sin ferd, av alle arter. Og mange åtselsfugler. Hun kunne skape seg om, og fly i trekket sammen med de andre. Men alle de andre eide den tanken, at man bare kunne være denne ene.

En dag fløy hun helt inn i himmelen, til kjærlighetens kilde. Her fantes alle muligheter. Alle slags myter som vevde seg inn i hverandre, som edderkoppspinn. Men hennes myte ville ikke feste seg til veven, og fallet var dypt – helt inn i de dødes verden.

I dødsriket fikk hun øye på en bjørn, med et stort hjerte. Denne bjørnen kunne fortelle de mest fantastiske historier. Og han tok henne med til en skog av eventyr. Her fantes verdens høyeste furu, og verdens dypeste bekk. Mange andre fugler og dyr ble tiltrukket denne skogen, for å høre den fascinerende bjørnen fortelle om mytene bak myten.

Laluna elsket å være i skogen. Her kunne hun leve ut alle sine arter. Men en dag hun var ute og fløy som en ørn, hendte det noe merkelig. Det var som når Gud griper inn, for å få oss til å se en større plan. Uten forvarsel ble hun forvandlet til ei kråke, og kolliderte med verdens høyeste furu. Og falt ned i verdens dypeste og kaldeste bekk. I fallet ble begge vingene brukket, og det kalde vannet dannet rimfrost rundt fuglekroppen. Hun ble fratatt evnen til å elske, på den vanlige måten. Hun måtte søke en kjærlighet forbi det som er kjærligheten til en make. I den var hun blitt forvandlet til en spurv.

En natt kom en ravn til henne, for å fortelle om den hemmelige innsjøen. Langt inne i eventyrskogen fantes det en magisk sjø av kjærlighet. Den kunne reparere alle skader.

Hun begav seg ut i natten, kun i lys fra stjernene. Da det grydde av dag, åpenbarte det seg en uendelig sjø. Så ubeskrivelig vakker. Det glitret, som bare hele solen kunne reflektere. Her badet mange fugler og dyr i kjærligheten. Hun senket seg ned i vannet, kjente rimfrosten smeltet, ble i ett med alt. Hele universets kjærlighet.

Ved bredden fikk hun øye på falken. Den vakreste av alle. Og hun kjente igjen den døden, som bare kjærligheten bringer. Han fløy tett over vannflaten, så det gnistret over vingene.

Loopet i luftens spiraler, og stupte elegant i vannet. Hun gledet seg over at denne falcken hadde lekens gave. Noen ganger kunne de fly sammen i uendeligheten. Og andre ganger lekte han med andre. Da var hun lettet, for hun trodde hun kunne lure døden.

Men ingen kunne lure den død som er skapt fra kjærligheten.

Hvordan går det med Laluna, spør jeg, hvordan ender hennes kjærlighetshistorie til falcken?

- Det finnes mange måter å leve i kjærlighet på, sier hun. Men bare én måte å dø på - å slippe taket i seg selv. Og det finnes ingen slutt, bare begynnelser. Man bare reiser mellom verdenene, sier hun.

Laluna kunne bare leve ut sin myte. Og falcker har sine egne myter å leve.

Lilly Raknes.